

ამ თოვეს წვიმა მოვიდა, ნაერსმა
აცლად თავი იწვერა.

Ի՞նչո՞ւ մլրցի և առաջարկ առած պայ-
լազգի օնս յհծո պայլութ-քո յրոտ-
ուած ցածը և սոմնութ օնիշուած առիշուած
պամանը և սամ աճածած ոյս პոնա, լոլես
յիշտ մանցած արուս. Պահսլու թյուլն
և մանութ նայլութ մոցուած, թյուլն
առ պայուտ, և ո ոյմեցիա. Պոնած իշշ-
նուցան ենուո մասնու ցաչյոննուած ցա-
սասպութ, յելու-յու ենուու թյուլն
առ պահութ մալուլուած. Սախորու ցամուլու-
թ ոյմենս, և մ մութուու պահութ մու-
սուուս մութան-մութինա և յելութ առսյ-
սուուս յուղաց յև մութենի ու առարս.

* * * ტფილისის ფოსტა-ტელეგრაფის
შემთხვევლობას მოლაპარაკება ჰქონია
თიანეთის გზის იჯარადართან, რომ
მან იყისროს უბრალო და ფულიან
წერილების გადატან-გადმოტანა დუ-
შეთიღდან თიანეთამდე. იჯარადარი
თანახმა, ხოლო დუშეთიღგან - კი
ვარ ვატარებ, რადგან ცუდი გზებია,
არაედ თელავიღდგანაო. თელავიღგან
თიანეთამდე ერთ საღვურის გამართვა
დასჭირდება. (ქავკასъ).

* * 12 ივნისს პოლიციის მექენის ნაწილში
შემცრეს სოფ. თახლის მცხოვრებელი იბრა-
ჰიმ ყურბან-ოლღი, რომელსაც 11 დღის
წინად ვაზიანის სადგურთან იისებ გამუ-
სტოვისაგან ორი კამეჩი მოკარა და მიძყვდ.
ორმაშით მაზრის უოროსს წარმოადგინა.

ՀԱՅՈՅԻ ՏՐՈՅԵՎՈՐԻ

(მოწერილი ამბავი)

ՀՈՇԵՆ ՑԱԽՍՅԱ ՑԵՎԻ (յշտա-
ռակ ՑԵՎԻ). 10 ՏԵՐԵՆ ՑԵՎԻ / Ե
ՍԱՏՈՎՄԵՅՆ ՕՖԵԳԾԻ ԵԸՔԾԻ ԻՎԵՆԻ
ԿՇԻՒԹԵՎՈՂ ՑԵՎԻ, ՑԱԳՐԱՄ ՑՈՒՆԱ ՕԺ
ՕՖԵԳԾԻ ՑԱՄՈ ԵՑՈՒ ՕՄՈՄԼԵԳԾԻ. ԵՎ ԿՅԵ-
ՎԵՎԵՐԻ ՆԵՐ ՑՈՒՊՈՅԾՈԼՈ ԸՆ ՑՈՒ-
ՄԵՎՈՂ, ՀՈՅ ՑԱՐՈՎՈՆ ՑՈՒՄԵԼԾ ՑԵ-
ՎԻ ՑԵՎԻ (ՑԵՎԻ ՑԵՎԻ ՑԵՎԻ).

კარგული ცეკვით ასდ უნდა უყოფეს, რომ თავს უშველოს. ძართლის თქმა დღიდ დანაშაულობად მიაჩნიათ აქ და ცინც გაკალნიერდება და ამ საქმეს ირვიტობს, ვაი იმას: იმისთანა საქმეს დამართებენ, რაც არი თქმულა და რის წარმოდგენაც ძნელია. და აი კარგვაც ეს არის შიზეზი, რომ ჩვენი სახსწავლი ახალგაზღობა უპელაფერს გულ-გრილად უშურებს და არაფერ კეთილ საქმეს ის ჟეთაურიად არ უხდება. აქაურს უკუღმართად წარმოოთხულ ცხოვრებას ცუდათ უმოქმედნია, რომ ყოველივე ახალგაზღობის კარგისადმი მისწრაფება და ლტოლებილება ოღმოუფხრავს და თვით ისიც გაუხდია შონად სოფლის გაიძვერა „აბლოკატებისა“ და სხვა. სიჩუქე, გავლენიას პირებთან მეგობრობა და უცვლაფერში მათთან თანხმად მოქმედება, აი ცხოვრების საგანი რომელსაც ისინი ერთგულად უნდა ემსახურონ. იმას შეძლევ რა გასაკვითველია, რომ მათ სიტყვის და მოქმედებას არაფერი გავლენა ჰქონდეს და აუც არაგინ პატივით ეპყრობოდეს. სასწავლ ახალგაზღობის ნაცვლად დღეს ბურთი და მოედანი დარჩენია ცოვლად უმეტაოთ და პირად ანგარიშების მიმღევართ. იმათ ჩაუგდიათ სოფლის საქმეები ხელში და თავს ბოლოოში მოაცემევნ და ბოლოს თავში. ან-კი ეს რა გასაკირველია. ნათქვაზია „სოფელი ვნახე უძალლო, შიგ გვიარე უჯოხოვო.“ აედს და დროის ვითარებას ურგუნებია მათვის

სოფლად ბატონიბა და ქსენიც გა-
ტონურად გპყრობიან სოფელს. მო-
გეხსენებათ, სადაც ხალხი მისთანა
პირების ზედგავლენისა და მოქვედე-
ბის ქვეშაა, იქ ჩაღა ხეირს უნდა
მოელოდეს ვინმე, და კიდევაც არა-
ფერი ხეირი გვაყრია. მთელი მხარე
აკლებულია ქურდებისა და ოვ-კაცე-
ბისაგან. ამ სამწუხარო მოვლენაშა
თვითონ სოფელსაც უდევს წილი.
სოფელმა კარგად იცის, ვინაა ავი
კაცი, ქურუ; მაგრამ ის გაჩუმებუ-
ლია, ავ კაცს ხელს ძფარებს. მარ-
თალია, სოფელი თავს იმართლებს

ომით, ომა ხმოდა ყველასაგან ავ-
კაცებ ცნობილი კაცი სასამართლო-
ში არა მტკუნდება და, რადგან ეს
ასეა, რისოვის მოვინდუროთ და
უარესად გადავიმტეროთ იყი მეზო-
ბელიო, მაგრამ, ჩვენის ფიქრით, ავის
კაცის გამართლება სასამართლოში
არ იქნებოდა, რომ სოფელი რიგია-
ნად მოეკიდებოდეს საქმეს. იყი კა-
ცები თარგებლობენ ჩვენ დაუდევრო-
ბით და ვინ უწყის, რას არ ჩადიან.
წარსულ თვეებში სოფ. ჰკვიში ცხე-
ნები მოპარეს ორს გლეხს მ—ძეს
და ბ—ძეს. იქვე მიუხდნენ აღგილობ-
რივ მღვდელს კ—ს და, მართალია,
წალებით არაფერი წაულიათ, რადგან
აღრე აუგეს, მაგრამ მთელი სახლო-
ბა დაწიოკეს. სოფ. შვეტას ერთ
გლეხს ცხენი მოპარეს. პატრონი ცხე-
ნის მომპარავს უკან დაედევნა, იცნო
კიდევაც, ფინც იყო, მაგრამ ვერაფერს
გახდა, რადგან თვითონ ხელში არაფე-
რი სჭეროდა, ქურდი-კი თავიდგან ფე-
ხებამდის შეიარაღებული იყო. მეო-
რე დღეს ბეჭრი იხტუნა საწყალმა
ცხენის პატრონმა, მაგრამ ვერაფერს
გახდა. ჩირის მნახველი იმის მდგრა-
ძოვინ აღმოჩნდა. კინ მოსოფლის რა-
მდენი ამისთან ამბები ხდება ჩვენში.
თუ ამ სენის წინააღმდეგ ახლავე არ
იქნა რამე ღონისძიება მიღებული,
შემდეგ გვიან-და იქნება და ხალხის
ხნიობა სრულიად დაყვემდ.

ქურდობის შესახებ რომ არაფერდ
ვსთქვათ, არც სხვაფრივ ვართ მოს-
ვენებული ავ-კაცებისაგან. ამ ბოლოს
დღოს კაცის დაჭრა და მკვლელობაც
ჩშირია ჩვენში. ერთი ამ გვარი
მკვლელობა მოხდა ჩვენში 30 შაის.
აი საქმე როგორ იყო. ტობანიე-
რის სოფლის კანცელარიასთან არის
რამოდენიმე სამიკიტნო დუქანი,
საღაც, ვსთქვათ, ოკი სიტყვამ მო-
იტანა, მუდამ ქეიფია. ქეიფაბენ გა-
ნაკუთრებით იმისთანები, რომელნიც
კხოვრების მიზანს და ღანიშნულე-
ბას მხოლოდ ღვინის სმაში და დროს
ვატარებაში ხედავენ. ხსენებულ დღეს
მ კანცელარიაში ყრილობა პქონ-
დათ რაღაც სასოფლო საქმეების მო-
ასმენად, რადგან ყრილობამ დიდ-
ანს გასტანა, ამისათვის ყველანი,
ვისაც რახე ეგულებოდა ჯიბეში, შე-
ულიყვნენ დუქანში საღილის საქ-
მელად. სხვათა შორის დუქანში შე-
ულიყო გლეხი კ—ძე და მოეთხო-
ვა საღილი. ცოტა ხანს შემდეგ შე-
ულიყო დუქანში აზნაური გ—ძე,
რომელიც ძალიან შეზარხოშებული
კოფილიყო, და დაეწყო უწესოდ
მოქმედება და ლანძღვა-გინება. ეს
უწესოება არაფრად მოსწონებოდა
კლეხს კ—ძეს და თავაზიანად ეთხო-
ვა გ—ძისათვის, ლანძღვა გინებისათ-
ვის თავი დაენებებია. გ—ძემ ეს იუ-
დორისა, როგორ თუ გლეხი მიბე-
დევს ამასო, წამოავლო ხელი სასწო-
რის ქვას, დაარტყა თავში კ—ძეს

ე ვის დაუძახებოდ სული გაანთ-
ვეინა. საწყალი აალგაზდა, შვრილ-
ოლ-შვილის პატრონი კაცი იყო.
უმცა ეს ჩკველობა მოხდა
თელ საზოგადოების თვალ წინ, სა-
აც იყენებ აგრეცე ცველა სოფლის
ოხელები, მარა კაცის მკვლელი
— დე ისე გაჰქა და გაიპრა, რომ
ერთ დღეს, ზოცა პოლიციის ბო-
რული მოვიდ საქმის გამოსახიებ-
რიდ დამნაშაუ ვერ იპოვეს და არა-
ნ იცის დღაც, სად არის.
ო. კიმიცანიძე

ၧ၁၃
ၧ၀၆ ဒုဂ္ဂနိုင်လွှာ

ზემო იმართვით საქართველოს 1 ხეა
ა-სხვა კუთხებიდამ მოწერილს იმ
ეპის ხშირად შეხვდება მკითხველი გაზ.
ივერიაში“, მგრამ საჩხერისა და მისს
იდამო სოფლების აქსა და კრგს, მას
ან საგრძნობელს — ამპავს ვერც „ივე-
რიაში“ შეხვიდეთ და ვერც სხვა
ომელსამე გამგეში, რომ წესიერად
ყოს ანუსსური ჩვენი დღის ჭირ-ვა-
მი, არც არავის ჩვენი რამ ესმის,
ა არც ვისიც ჩვენ გვეყურება, მხო-
ლოდ ათასში ერთჯერ თითო-ორი-
გა ამბავს მოიტანს ქარი და ქარსვე
იაქვს. ცხოვრებაში საუკეთესო და
ასარგებლო რამე მოვლენა აქ საზუ-
რიად წამბადევლს ვერ იშოგნის და
ვით იფიქროთ, რა მდგომარეობაში
ნდა იყოს კაცი, როდესაც არც
ვისის აზრით არის აღჭურვილი;
რომ თვითვე იზრუნოს თავის სა-
ომო-ომო საერთო წარმატებით

თვის და არც წაბაძვისათვის უნარი
ქვეს. ყოველსაფე, კარგია თუ ავი,
ელის აქნევით იშორებს თვიდგან:
თუ მც არ ვიქნები ქვა ქვაზედაც ნუ
ოფილაო; მაინც არა გამოვარა, ეს! ჩა-
ენსა, ნურც შენ იცვამ მარმაშებსაო;
ოპორტუნიტეტიანის; ისევე ვსწირო-
ოთ” და სხვანი ხალხს ისეთ ნაირი ბნე-
რი ზეწარიგადაჭფარებია, რომ სხივი
ანათლებისა ძელად ჩააღწევს მისს
სხებაში. ესეც-კია: ხალხმა მა-
დლი იდეა რომ შეითვისოს და მისს
ანხოც კურელების საჭიროება თვით
კნოს, ეჭირვება განვითარებელ—
მგონებელი. მაგრამ აი ნაცვლად
ას ვნედავა: ხალხს სწორედ იმათვან,
საჯანაც სწორეა-ჩაღონებას მოელის,

ეთი მაგალითი ეძლევა, რომ ძალა
ნებურად მისი ამყოლ-დამყოლი
დება და ამყოლ-დაყოლი ხალ-
კი ცხვრის ფარის ემსგავსება, რო-
ლის წალმა უკუღმა მიმობრუნვა
რთს მწყემსზე დამოკიდებული. სი-
ბედუროდ, მწყემსობა რგებია ზო-
იერთ „ნასწავლ“ ჩიტი-რეკა ყმაწ-
ლ კაცებს, რომელთა იდეალი გან-
ავსთ ღვინო, ოვალ ჟუჟუნა ქალე-
ო, ხანჯალი და შალები. დიდი ეპ-
ოვანი გზა არ დახვდება ამ მიზნის-
ნ მიმსწრაფებელს, სულ უნდა იცო-
ეს: ზეპირად „მრავალ უამიერი“...
კანწით ვსამ ღვინოს და გაუმარ-
ის ჩვენს საქართველოს“, უნ-
და ჰქონდეს გალესილი ხანჯალი,
ნდა იცოდეს კომპლიმენტ - მა-
სუნური პრანჭვა-გრეხის „მუხლები
ა სტატიები“ და ღვინო ხომ საკ-
ოდ მოჰყავს საწყალ მუშა-გლეხს.

საზოგადო ცხოვრება ისეა მოწყო-
ლი, რომ ბრძოლის ველზე პირ-
ლობა მას რჩება, ვინც ბევრს ღვი-
ს ქეშელივით მუცელში ჩაისხავს
ხანჯალს ოთოთანთ ქურივით,
ნაურებზე შეატრიბულებს.
მრავალია ლეს სკნი, რომელსაც

არა სისიმოენო ამბები
ება თითქმის ყოველს დღეს ჭია-
რაში, აქურ პრივაშიკებ“-
ნიავების მეოხებით; პატიოსანი
აზიანი გზაში ვერ გაიღლის ისე,
მ რამე უსიამოენობას არ წა-
დეს; როგორც მგლის ხროვას,
უყრიათ თავი ლოთ ხანჯლოსნებს,
მელთაც დვინოში ჩაუმარხავთ თა-
ნით სინიდისი, პატიოსნება, აღა-
ნობა, პირადი თუ საზოგადო მო-
წეობა, და მ თვისებათა დამკარ-
ნი, გაპირუტყვებულნი, ისეთს უსი-
ისიც პირუტყველ საჭმებს ჩა-
ან, რომ არამც თუ კალმით დაი-
ჩება, არაძედ წარმოსადგენათიც ძნე-
ა, თუ სანამდის მიაღწევს გაპი-
რუტყვებული აღავიანი, სინიდის ზე

ლურავნი ყველა გარემოებას არ აკ-
ვირდებიან, არ იკვლევენ, მართლა
ყველა მღვდელი ერთნაირად გულ-
გრილი და ზარბაცია, თუ შათშიაც
ქვექნის გულ-შემატკიფარნი მოიძებნე-

განათლების სამსახური

ქიზიყში დარსდა ახალის სახის
ფლის სკოლები განსვენებულ პ.
ლობერიძეს თაოსნობით, დამკვა-
დნენ და დაფუძნდნენ მის მოად-
ლეს ხელშიც, დირექტორის სტრე-
ციის დროს. ამ უკანასკნელს შე-
ეგ გავიდა ვიღრე ათი წელიწადი
ჩვენს სოფლის სკოლებს არაფერი
ლილება და გაუმჯობესება არ და-
კობია, თუმცა სწავლის სურვი-
გავრცელდა და ხალხს სწავლის
ება უპირატეს მოთხოვნილებად
დაექცა. დამალული არ არის, რომ
ათის წლის განმავლობაში ჩვენმა
ალებმა ძლიერ უკან დაიწიეს:
ვ ის ხალისი სწავლისა, არც
ბეჭითობა მოსწავლეთა და მა-
ვლებელთა, არც სიცარუო

